

[Stinus.]

argumenter, sine politiske argumenter for dansk medlemskab af de europæiske fællesskaber.

Hr. Per Federspiel spiller i modsætning til mange andre EEC-forkæmpere med åbne kort. Det skal dog erkendes, at der er flere og flere EEC-tilhængere, som åbent indrømmer, at målet for samarbejdet inden for EEC er en fælles vesteuropæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik, og ikke alene danske tilhængere. Den 18. november sidste år udtalte den engelske handelsminister Geoffrey Rippon, at fællesmarkedet kan udbygges til et effektivt militært samarbejde via det økonomiske samarbejde, og synspunktet støttes inden for fællesmarkedets nuværende medlemskreds. For et års tid siden fastslog Vesttysklands udenrigsminister, Walter Scheel, dengang formand for EECs ministerråd, at intet emne på det militære område vil være udelukket fra drøftelse i Ministerrådet. Det er dette politiske og militære samarbejde, vi skal tage stilling til. Det er ja eller nej til en vesteuropæisk politisk integration, det drejer sig om. Ikke alle politiske partier har endnu villet anerkende dette.

Det lyder jo beroligende, når hr. Poul Dalsager her i dag udtaler, at socialdemokratiet inden for EEC ikke vil acceptere et udenrigspolitisk samarbejde, der betyder, at Europa kommer til at tale med én stemme, og at forsvars- og sikkerhedspolitikken ikke er EEC-spørgsmål. Det må vel betyde, at en dansk regering i en given situation vil nedlægge veto inden for EEC. Det kan gøres. Vi har også vetoret i NATO, vi har aldrig brugt den, heller ikke i tilfælde, hvor der kunne have været god grund til det. Det er derfor svært at tro på, at vi nogen sinde skulle gøre brug af vetoret inden for EEC.

Der har hidtil i det store og hele været enighed om, at Danmark på alle områder skal være med til at styrke og udvide det internationale samarbejde. Jeg mener ikke, at dansk medlemskab af et EEC, der som et erklæret mål, jfr. talrige udtalelser fra fremtrædende EEC-politikere, har at blive en ny vesteuropæisk supermagt, kan fremme vore muligheder for at spille en rolle i et egentligt bredt internationalt samarbejde. De nuværende supermagter forekommer

ikke efterlignelsesværdige i nogen henseende, og jeg har ingen tro på, at en vesteuropæisk supermagt skulle blive bedre end de andre — så langt kommer den danske indflydelse næppe til at række.

Hvad betyder det i øvrigt, når der i Davignonrapporten står, at det er ønskeligt at gøre sig konkrete anstrengelser for over for omverdenen at manifestere, at Europa har et politisk kald? Hvilket kald? Jeg finder heller ikke, at De europæiske Fællesskaber kan opfattes som en begyndelse til et egentligt, bredt internationalt samarbejde. Udenrigsøkonomiministeren sagde i går, at udvidelsen af De europæiske Fællesskaber med Storbritannien, Irland, Norge og Danmark vil styrke de demokratiske kræfter i EF. Jeg må spørge: har Storbritanniens, Norges og Danmarks medlemskab af NATO styrket de demokratiske kræfter i NATO-landene?

Når udenrigsøkonomiministeren endvidere påpeger, at et udvidet EF vil skabe nye muligheder for at fremme fred og afspænding i verden — hr. Per Federspiel var ind på det samme — skal jeg indskrænke mig til at sige, at det efter min opfattelse er et dristigt postulat. Til trods for vort medlemskab af NATO bevarer Danmark i dag en vis selvstændighed i udenrigspolitikken på en række områder, bl. a. i FN og over for udviklingslandene. Denne selvstændighed ønsker jeg opretholdt. Jeg går ind for et bredt internationalt samarbejde i dette ords egentlige betydning, og hvis vi mener noget med talen om et internationalt samarbejde, må vi naturligvis også være for et europæisk samarbejde. Det at være positivt indstillet til et europæisk samarbejde og det at sige ja til dansk medlemskab af EF er imidlertid ikke nødvendigvis det samme. Jeg ønsker også at deltage i udformningen af den europæiske verdensdels fremtid og andre verdensdeles med, men ikke inden for en snæver vesteuropæisk sammenslutning. Det må jo på intet tidspunkt glemmes, at det, der så flot kaldes det europæiske fællesmarked eller De europæiske Fællesskaber, i virkeligheden kun omfatter et snævert vesteuropæisk samarbejde. Det er dette Vesteuropa, der ifølge Davignonrapporten skal stræbe efter at føre det tidspunkt nærmere, da Europa kan udtrykke sig med én stemme, og med dette mål for øje i første omgang forsøge at